

תיקון ליקויים

אספקה ומחסנים

דו"ח שנתי 14, עמ' 132

הנהלים בדבר רכישות של תרופות וציוד רפואי מחוץ לארץ לא היו תקינים: הצעות ספקים שהיקפן הכספי עולה על 1,500 ל"י, הופנו למחלקת שירותי אספקה ומחסנים שבתל אביב ולא, כדרוש בתכ"ם, לוועדת הקניות המרכזית של משרד הבריאות.

לפי הסדר חדש, שהונהג ביולי 1964, מופנית הצעת ספק מחו"ל הכוללת פריט, שערכו מעל 1,500 ל"י, לוועדת הקניות המרכזית; ואילו הצעה, שאין בה פריט בערך מעל 1,500 ל"י, נוהגים בה לפי הנהוג הקודם, אף אם שוויה הכולל של ההצעה עולה על סכום זה; נוהל זה נוגד את הוראות התכ"ם.

המחלקה מסרה למתפרות בדים לתפירה של כלי מיטה ושל דברי הלבשה לחולים ולצוות העובדים. כמויות הבד הדרושות לתפירת המוצרים נקבעו על פי טבלאות, שלא תוקנו במקביל לשינויים, שחלו במשך השנים בדגמי המוצרים.

ביוני 1964 הנהיגה המחלקה טבלאות חדשות.

המחלקה משאילה ולעתים גם שואלת ציוד רפואי ותרופות. מתנהל חשבון השאלות על בסיס כמותי וכספי. נקבע, שהמחסנאים משאילים ללא אישור הממונה הישיר; חשבונות רבים של מאות פריטים לא הותאמו עם השואלים או המשאילים; מספר חשבונות הראו השאלות, שנעשו לפני זמן רב, בלא שהמחלקה פעלה להחזרתן.

בדצמבר 1964 ניתנה הוראה בדבר קבלת אישור בכתב מהממונה הישיר לפני כל השאלה; הוכנו רשימות מרוכזות על ההשאלות שנעשו; המחלקה ניגשה להתאמת החשבונות והתחילה בגביית הכספים המגיעים מהלווים.

חשבונות המחלקה הראו יתרות חובה או זכות, שנתהוו לפני זמן רב ונשארו בלא טיפול.

בנובמבר 1964 נקבע: נשארו יתרות מספר, שעדיין טעונות טיפול; חלק מן היתרות של השנים הקודמות חוסלו בדרך בלתי נכונה. למשל, יתרת חובה בסך 44,701 ל"י — שווי של חומרים שסופקו בשנת 1958 לבית המרקחת המרכזי — קוזה כנגד יתרת זכות, שנתהוותה בעקבות שערך המלאי בסוף שנת 1961/62 לפי השער החדש, במקום לזקוף אותה לחובת הוצאות בית המרקחת.

ספירת מלאי של הציוד הרפואי והתרופות לא נערכה במשך תקופה ארוכה.

בענף ציוד רפואי נערכה ספירת מלאי בספטמבר 1964. התאמת המלאי הרשום למלאי בעין עוד לא נסתיימה. בנובמבר 1964 התחילה המחלקה בספירת מלאי התרופות.

בשנת 1960 החליט משרד הבריאות על שיטה של אספקת ציוד משקי מן הספקים במישרין אל המוסדות הצורכים של המשרד ולא באמצעות המחסנים. שיטה זו הופעלה רק לגבי

פריטים מועטים. לצורך הפעלתה המלאה היה דרוש לערוך תכניות קנייה תקופתיות, אך תכניות כאלה לא הוכנו.

במארס 1964 נתבקשו בתי החולים הממשלתיים לתת אומדן צריכה שנתית של הציוד המשקי. רק 14 מבין 21 בתי החולים נענו לדרישה. משרד הבריאות לא פעל כדי להשיג את האומדנים מ-7 בתי החולים, שלא ענו. אשר לאומדנים שהומצאו נתברר, שחלק מהם לא היו מציאותיים: ההזמנות, שבתי החולים הגישו זמן קצר אחרי המצאת האומדנים, עלו בהרבה על הכמיות, שצוינו באומדנים.

מרכזי בריאות

ד"ח שנתי 14, עמ' 141

לא עלה בידי משרד הבריאות להגיע לידי הסדר עם המועצות המקומיות בקה אל-גרבייה ואום אל-פחם על השתתפותן בכיסוי הוצאות ההחזקה של מרכז הבריאות בקה אל-גרבייה. מאז קיום המרכז לא שילמו שתי המועצות על חשבון השתתפותן. עם המועצה המקומית ג'ת היו הסכמים לשנתיים בלבד, והסכום הכולל, שמועצה זו העבירה כהשתתפותה, היה 2,000 ל"י. ב-1963/64 שילמה המועצה המקומית בקה אל-גרבייה סך 1,000 ל"י, ומאז לא שילמה. עם המועצות המקומיות אום אל-פחם וג'ת לא הושג הסכם, וגם לא נתקבל מהן כל תשלום.

בשנת 1962/63 הוסכם עם המועצות המקומיות טירה, טייבה וקלנסואה על השתתפותן ב-50,000 ל"י בהוצאות ההחזקה של המרכז בטירה. התשלומים הועברו למשרד הבריאות בפיגור.

בשנת 1963/64 הועלה סכום ההשתתפות של המועצות ל-65,000 ל"י. עוד היו פיגורים בתשלומי המועצות על חשבון השתתפותן.

לא היה הסכם עם המועצה המקומית קרית שמונה והמועצה האזורית הגליל העליון על השתתפותן בהוצאות ההחזקה של המרכז בקרית שמונה.

בשנת 1964 עבר המבנה של מרכז הבריאות, שהוקם בזמנו על ידי המועצה האזורית הגליל העליון, לבעלות המדינה. הוסכם עם המועצה, שיתרת מחיר הרכישה בסך 11,426 ל"י תהווה השתתפותה של המועצה בהוצאות ההחזקה של המרכז עד סוף שנת 1964. המועצה המקומית קרית שמונה שילמה בשנים 1963/64 ו-1964/65 סכום כולל של כ-5,000 ל"י בתור השתתפותה בהחזקת המרכז.

ביומני הרופאים של המרכזים בבקה אל-גרבייה ובטירה לא הייתה הבחנה בין טיפול, שבעוד יש לגבות תשלום, לבין טיפול הפטור מתשלום. בשני המרכזים הונהג רישום ממזין כדרוש.

המרכז בבקה אל-גרבייה לא נהג לגבות את התשלומים ממקבלי הטיפול לפי התעריפון של משרד הבריאות.

התשלומים נגבים לפי התעריפון.

הכספים, שנגבו על ידי המרכז בקה אל-גרבייה, הועברו לבנק באיחור, ובהעדר קופת בטחון הוחזקו כספי הגבייה ומלאי כולי שירותי בידי העובדים. הליקויים עוד לא תוקנו.

רישומי הכרטסת של מחסן התרופות במרכז הבריאות טירה לא היו מעודכנים, ולעתים נופקו תרופות לתת-מרכזים ללא תיעוד. הליקויים תוקנו.

בית החולים לחולי ריאה באר יעקב

דו"ח שנתי 14, עמ' 146

עם העברת בית החולים לחולי ריאה בבאר יעקב לבעלות המדינה בשנת 1961 העביר מלב"ן לידי משרד הבריאות מלאי של ציוד ורפואות בשווי של כ-227,000 ל"י, שלא נרשם בחשבונות משרד הבריאות. בעקבות הביקורת הועבר לזכות הכנסות המדינה סכום של 124,332 ל"י, שהוא שווי הסחורות, שנופקו מהמחסנים מ-1.4.1961 עד 31.3.1963. הסחורות, שנשארו במחסנים, לא נרשמו במערכת החשבונות.

המשרד נהג גם אחרי מארס 1963 בשיטה, שעליה השיגה הביקורת: סכום של 19,887 ל"י — שהוא שוויין של הסחורות, שנופקו מהמחסנים בתקופה שבין 1.4.1963 לבין 31.12.1964 — נזקף לזכות חשבון פקדונות, במקום לזכות הכנסות המדינה. יתר הסחורת, שבסוף דצמבר 1964 עוד היו במחסנים ואשר שוויין הגיע ל-83,000 ל"י, עוד לא נרשמו במערכת החשבונות.

בבית החולים הוחזק ציוד משקי, כגון מכונות תפירה ומכונות כביסה, שלא היה עוד צורך בו. חלק מהציוד הועדף הועבר לבתי חולים אחרים. ביוני 1964 הומצאה לטיפול של יחידת המשק והשירותים שעל יד משרד האוצר רשימה של עודפי הציוד, שנשארו בבית החולים.

לא ניתנו למאושפזים קבלות רשמיות ואישורים על כספים וחפצי ערך, שהם הפקידו בידי בית החולים; חפצי הערך גם לא נרשמו בספר הפקדונות כדרוש. בעקבות ביקורת מעקב, שנערכה בנובמבר 1964, הודיע משרד הבריאות, שהוצאו קבלות על הכספים שהופקדו ושחפצי הערך נרשמו בספר הפקדונות.

המכון לביקורת ולתקנים של חומרי רפואה

דו"ח שנתי 14, עמ' 148; דו"ח שנתי 13, עמ' 78

שיעורי התשלום, הנגבים על ידי המכון מתעשיינים ומיבואנים בעד בדיקות של תכשירי רפואה, לא נקבעו על פי הנחיות ברורות וכתובות והם לא היו אחידים. בנובמבר 1964 פרסם שר הבריאות ברשומות צו בדבר רישום תכשירים רפואיים ובדיקתם, המסדיר את מחירי הבדיקה של התכשירים, הן אלה של הייצור המקומי והן אלה של היבוא.